

ЕЛИН ПЕЛИН ГИГО

chitanka.info

Не е село като село наше село,
ами свраче гнездо укътано, та се невидело,
като пара у кесия, скрито у търница,
не ти требе човек да си, ами пуста птица.
Търница в дълбока падина,
а падина, като дипла у Стара планина.
Посред село река тече, като бистра сълза,
ту у вирче спре се, ту зашуми и забърза.
У реката мренка риба си играе
и у село какво става не сака да знае.
Над реката мостче каменно от старо време,
а до него гнила върба над водата дреме
и сънува младини минали,
моми, момци край нея играли.
По там черковата, къщата на попа,
а до тех кръчмата „Три весели шопа“.
После къщата на Гуго сиромашка,
а пред нея вързано магаре —
тъжно гледа и маха опашка.
На глава му скъсано юларче,
на гърба му дървено самарче.
Пред вратата Гуго нещо стега —
днес от село сиромаш ще бега.
— Гуго бре, къде че одиш, стой си тука! —
плаче му сърцето, като ковач чука.
От очи му сини дълбоки герани,
сълзи едри капят и нижат гердани.
Бисерни гердани от сърце и душа —
за чии гърди млади, за чия бела гуша?
За Пена са брани три години пусти
и лени на огън в гърдите чевръсти.
За Пена Попова — фиданка лескова...
А сега се сипят по земята черна,
дека се стъпкаха на любов неверна
думите любовни, думите лъжовни,

та вечно да никнат тук гъби отровни.

*Събра Гуго всичко в шарена торбица,
някога тъкана от майка-старица,
па влезе със болка в стаята-кутийка,
къде е порасъл, дете беднотийка,
на земята гола, с коравия залък,
но пъргав и весел, като сърднак малък.
Пред куната стара запре се, почака,
прекръсти се кротко и пак се разплака.
И шептом зачете молитва гореща,
та божията майка разплака насреща:
— Исусова майко, никого си немам,
подкрепи ме в тоя нов път, що поемам,
и прости на Пенка, що ми е казала.
На сърце си она мене е имала,
но я съм сираче, нищичко си немам,
какво че да правим, ако я вземем?
Право е да кажеш: „Гуго, я те нечем,
обичам те много, но за смех съм вечем,
тражи си късмето, я мойо че тражим...“
Това като рече, па я що да кажем?
Е, в село не мога вече да живея
и близо до нея да мисля за нея —
по-добре да ида некъде далеко,
на сърцето нейно по ще да е леко!
Помоли се Гуго. Иконата блесна
със кротка усмивка и милост небесна.
На Гуго се стори, че майката света
положи ръка си на глава му клета,
и пошепна думи, пълни със утеха,
те душа му страдна със благост облеха.*

*Повайка се Гуго, па влезе във пруста,
тамо бе положен на поличка пуста
кавала му чуден, другаря му верен
във радост и в мъка и при труда черен.*

*Понечи да свири, па го погледна:
— Е, наближи, братко, раздела последна,
прощавай другарю, нема вече Пенка,
нема вече за мен хоро и седенка,
нема кого вече твоя глас да слади,
нема кой да слуша въздишките млади!
Прощавай! Я нема вече да засвирия.
Нема вече сърце, кое с теб да дирия...*

*И счупи кавала Гиго на парчета,
и всичко нареди пред куната света...
Па излезе, яхна магарето сиво,
и у това време кално, дъжделиво,
тръгна край реката мълчаливо, тайно.
И замина Гиго. Накъде? — Незнайно.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.